

Σε όλους τους ανθρώπους παντού στον κόσμο
που αφιερώνουν τις ζωές τους
στο να βοηθούν ζώα·
μπορεί να εργάζονται σε καταφύγια
ή να είναι εθελοντές
ή ακόμη να δημιουργούν ομάδες διάσωσης
ή να περιθάλπουν άρρωστα και αδύναμα ζώα.
Σας ευχαριστώ.

Κεφάλαιο 1

Φυλακές του Ρόκλαντ, Βανκούβερ

Μάρτιος 2012

Ακολούθησα τον σωφρονιστικό υπάλληλο που με συνόδευε ως το Γραφείο Υποδοχής και Αποφυλακίσεων, κουβαλώντας όλα μου τα υπάρχοντα μέσα σε ένα χαρτονένιο κουτί – δύο τζιν παντελόνια, μερικά φθαρμένα μπλουζάκια, τα λιγοστά αντικείμενα που είχα συγκεντρώσει στη διάρκεια όλων εκείνων των χρόνων, μερικά πολυαγαπημένα βιβλία και το CD player. Τα υπόλοιπα, οτιδήποτε είχα όταν πρωτοήρθα και μου το κράτησαν, με περίμενε εδώ. Ο υπεύθυνος των αποφυλακίσεων διέτρεξε στα γρήγορα τα σχετικά έγγραφα. Το χέρι μου έτρεμε τη στιγμή που υπέγραφα τα χαρτιά της αποφυλάκισης, και οι λέξεις χόρευαν, θαμπές, μπροστά στα μάτια μου. Ήξερα όμως πολύ καλά τι σήμαιναν εκείνες οι λέξεις.

«Εντάξει λοιπόν, Μέρφι, ας δούμε τα προσωπικά σου είδη». Στη φυλακή, οι δεσμοφύλακες δεν σε αποκαλούσαν ποτέ με το μικρό σου όνομα. Πάντοτε με το επίθετό σου ή και με κάποιο παρατσούκλι.

Άδειασε επάνω στο γραφείο το κουτί με τα πράγματα που είχα μαζί μου, όταν ήρθα στη φυλακή. Η φωνή του αντήχησε μονότονη, καθώς τα απαριθμούσε κρατώντας συγχρόνως σημειώσεις σε μια καρτέλα. Κοίταξα το υφασμάτινο παντελόνι,

«Αυτά μόνο». Κοίταξε το τζιν και το μπλουζάκι μου. Οι οικογένειες μερικών τροφίμων τους στέλνουν ρούχα για να τα φορέσουν την ημέρα της αποφυλάκισής τους. Εμένα, όμως, κανείς δεν μου είχε στείλει κάτι.

«Μπορείς να περιμένεις στο γραφείο μέχρι να έρθουν να σε πάρουν. Υπάρχει και τηλέφωνο, αν χρειάζεσαι να καλέσεις κάποιον».

Κάθισα σε έναν από τους πάγκους, με τα κουτιά δίπλα στα πόδια μου, περιμένοντας την εθελόντρια, τη Λίντα, που θα ερχόταν να με πάρει. Θα με πήγαινε με το αυτοκίνητό της ως το φέρι μποτ και από εκεί στη νήσο Βανκούβερ. Όφειλα να έχω εμφανιστεί στην Οικία Επανένταξης στη Βικτόρια ως τις πέντε το απόγευμα. Η Λίντα ήταν μια καλόκαρδη γυναίκα, γύρω στα σαράντα πέντε, που δούλευε με μια από τις ομάδες συνηγόρων. Την είχα συναντήσει και στο παρελθόν, με πήγαινε στο νησί στις άδειες που μου έδιναν.

Πεινούσα – το πρωί είχα μεγάλη υπερένταση, δεν μπορούσα να φάω. Η Μάργκαρετ, μια από τις φίλες μου μέσα στη φυλακή, είχε προσπαθήσει να με βάλει να τσιμπήσω κάτι, όμως οι νιφάδες βρόμης κατακάθονταν σαν σβόλοι στο στομάχι μου. Αναρωτήθηκα αν η Λίντα θα μπορούσε να σταματήσει κάπου. Φαντάστηκα ένα Μπιγκ Μακ και τηγανητές πατάτες, καυτές και αλμυρές, ίσως και ένα μιλκσέικ, κι έπειτα θυμήθηκα πάλι τον Ράιαν, πώς παίρναμε συχνά χάμπουργκερ μαζί μας στην παραλία. Για να διώξω από το μυαλό μου αυτή την ανάμνηση, έστρεψα την προσοχή μου σε έναν σωφρονιστικό υπάλληλο που έφερνε μια καινούρια τρόφιμο στη φυλακή. Ένα κορίτσι. Έδειχνε τρομαγμένη, κάτωχρη, με τα καστανά της μαλλιά να πέφτουν στους ώμους της ανακατεμένα, σαν να μην είχε κλείσει μάτι όλη τη νύχτα. Με κοίταξε, το βλέμμα

της πήγε από τα μαλλιά μου στα τατουάζ ψηλά στο μπράτσο μου. Τα τατουάζ αυτά τα απέκτησα μέσα στη φυλακή – ένα λεπτό βραχιόλι για κάθε χρόνο πίσω από τα σίδερα, κι όλα μαζί σχημάτιζαν ένα πιο παχύ, συμπαγές περιβραχιόνιο, που κύκλωνε τους μυς του δεξιού μου μπράτσου, αγκάλιαζε εμένα την ίδια.

Ο σωφρονιστικός υπάλληλος τράβηξε απότομα το κορίτσι από το μπράτσο και το έσπρωξε μπροστά στο γραφείο.

Έτριπα με τα χέρια μου το επάνω μέρος του κεφαλιού μου. Τα μαλλιά μου ήταν κοντά τώρα πια, και στη μέση ανασηκωμένα σ' ένα ψευτο-μούικαν χτένισμα, όμως ήταν ακόμη μαύρα. Έκλεισα τα μάτια μου και θυμήθηκα πώς ήταν τότε, στο λύκειο. Απαλά και μακριά, κι έπεφταν ως τη μέση της πλάτης μου. Στον Ράιαν άρεσε να μπλέκει μέσα τους τα χέρια του. Τα έκοψα στη φυλακή, όταν, μια μέρα, κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη και νόμισα πως έβλεπα τα μαλλιά της Νικόλ, να κολλούν από το αίμα, και θυμήθηκα πάλι πώς κρατούσα το τσακισμένο της κορμί μέσα στα χέρια μου, όταν τη βρήκαμε, εκείνη τη νύχτα.

«Είσαι έτοιμη να βγεις από δω μέσα, Τόνι;» Μια φιλική γυναικεία φωνή.

Άνοιξα τα μάτια μου και είδα μπροστά μου τη Λίντα. «Δεν βλέπω την ώρα».

Έσκυψε και πήρε το ένα από τα κουτιά μου, αφήνοντας ένα μικρό βογκητό καθώς το σήκωνε. Η Λίντα ήταν μια μικρόσωμη γυναίκα, όχι πολύ πιο ψηλή από εμένα. Εγώ ήμουν κοντούλα, μόλις πάνω από ένα και πενήντα – η Μάργκαρετ έλεγε συχνά πως ένα φύσημα ήταν αρκετό για να με ρίξει κάτω. Αλλά η Λίντα όσο ύψος είχε άλλο τόσο ήταν και στρογγυλή. Είχε τα μαλλιά της ράστα και φορούσε μακριά ριχτά φορέματα και σανδάλια. Επέκρινε πάντοτε το σωφρονιστικό σύστημα. Την ακολούθησα ως έξω στο αυτοκίνητό της, με το κουτί μου στα

χέρια μου, ενώ εκείνη φλυαρούσε για την κίνηση που θα συναντούσαμε στα φέρι μποτ.

«Ο αυτοκινητόδρομος ήταν ανοιχτός σε όλη τη διαδρομή ως το Χόρσου Μπέι, άρα θα κερδίσουμε ώρα. Θα είμαστε εκεί γύρω στο μεσημέρι».

Καθώς απομακρυνόμασταν με το αυτοκίνητο, παρακολουθούσα τη φυλακή να γίνεται όλο και μικρότερη πέρα στο βάθος. Έστριψα στο κάθισμά μου και γύρισα προς τα μπροστά.

«Ουφ, έχει πολλή ζέστη σήμερα. Το καλοκαίρι θα μπει πριν καλά καλά το καταλάβουμε».

Έσυρα το δάχτυλό μου πάνω στα τατουάζ μου, μετρώοντας τα χρόνια και αφήνοντας τη σκέψη μου να επιστρέψει πίσω, σ' εκείνο το καλοκαίρι. Τώρα ήμουν πια τριάντα τεσσάρων ετών και είχα μείνει στη φυλακή από τα δεκαοχτώ μου, όταν μας συνέλαβαν, τον Ράιαν κι εμένα, για τη δολοφονία της αδελφής μου. Ήμαστε οι δυο μας με τη Νικόλ εκείνο το βράδυ, όμως δεν είχαμε ακούσει την κραυγή της. Δεν είχαμε ακούσει απολύτως τίποτα.

Τύλιξα το χέρι μου γύρω από το μπράτσο μου και το έσφιξα δυνατά. Είχα περάσει σχεδόν τη μισή μου ζωή κλεισμένη πίσω από τα κάγκελα, για ένα έγκλημα που δεν είχα διαπράξει.

Ο θυμός ποτέ δεν φεύγει πραγματικά από μέσα σου.

Κεφάλαιο 2

Λύκειο Γούντμπριτζ, Κάμπελ Ρίβερ

Ιανουάριος 1996

Έκανα κοπάνια την τελευταία ώρα και πήγα να βρω τον Ράιαν στο πάρκιγκ πίσω από το σχολείο, εκεί όπου σύχναζαν οι πιο περπατημένοι, που τους άρεσε να το ρίχνουν λίγο έξω τα Σαββατοκύριακα. Με εξαίρεση το καφέ στο γήπεδο, αυτό ήταν το μοναδικό μέρος στο χώρο του σχολείου όπου μπορούσαμε να καπνίζουμε. Ήταν κάτι που δεν άρεσε στους κατοίκους της γύρω περιοχής, όμως δεν μας δημιουργούσαν ιδιαίτερες φασαρίες, εκτός αν κάποιοι μαρσάριζαν με τις μηχανές ή έβαζαν δυνατά τα στερεοφωνικά. Τότε έρχονταν οι μπάτσοι για να ελέγξουν αν πίναμε ή αν καπνίζαμε χόρτο – και πάντοτε κάποιος έκανε κάτι από αυτά, εγώ όμως ποτέ, τουλάχιστον όχι στο σχολείο.

Το Γούντμπριτζ ήταν παλιό, και είχε ανάγκη από μια γερή ανακαίνιση. Το χρώμα του εξωτερικά ήταν ξεπλυμένο μπλε, όπου δηλαδή δεν ήταν καλυμμένο με γκράφιτι, τα οποία μονίμως προσπαθούσε να καθαρίσει ο επιστάτης. Υπήρχαν περίπου πεντακόσια παιδιά στο σχολείο, από Πρώτη Γυμνασίου μέχρι Τρίτη Λυκείου. Η δική μου τάξη, αυτή των τελειόφοιτων, είχε περίπου εκατόν είκοσι μαθητές, κι εγώ δεν έδινα δεκάρα για το ενενήντα εννέα τοις εκατό από αυτούς.

Την ημέρα εκείνη υπήρχαν λίγοι από εμάς εκεί, συγκεντρωμένοι σε μικρές ομάδες γύρω από τα αμάξια μας. Τα κορίτσια, με τα μακριά τους μαλλιά και τις τσάντες τους, αντάλλασαν πειράγματα, βαμμένες πολύ και σε σκούρους τόνους και φορώντας τα τζάκετ των αγοριών τους. Τα αγόρια, με τα μαλλιά σαν του Κερτ Κομπέιν και τις κουκούλες των ημιφορτηγών τους σηκωμένες, κουβέντιαζαν για καρμπιρατέρ και κινητήρες. Οι περισσότεροι από εμάς ήμαστε ντυμένοι σε στυλ γκραντζ, με φανελένια πουκάμισα, σκισμένα τζιν και κουρελιασμένα πουλόβερ, το ένα πιο σκούρο από το άλλο.

Ο Ράιαν ήταν γεμμένος στο αυτοκίνητό του και συζητούσε με δυο φίλους του. Χαμογέλασε όταν με είδε και μου πέρασε το τσιγάρο του. «Γεια σου, μωρό μου».

Του ανταπέδωσα το χαμόγελο και πήρα μια ρουφηξιά. «Γεια».

Έβγαινα με τον Ράιαν Γουόκερ από τον περασμένο Ιούλιο, όταν εμφανίστηκε στο σκυρωρυχείο, το μέρος όπου μαζεύονταν τα Σαββατοκύριακα τα αγόρια για να κάνουν κόντρες με τα αμάξια και να ανάψουν φωτιές. Οδηγούσε ένα ημιφορτηγό Σεβρολέτ – με το οποίο ασχολιόταν συνεχώς, και αυτός ήταν και ο μοναδικός λόγος για τον οποίο τσακωθήκαμε ποτέ. Ήξερα ποιος ήταν από λίγο καιρό πριν, και τον έβρισκα γοητευτικό, με τα καστανά αχτένιστα μαλλιά του και τα παχιά του φρύδια, τα σχεδόν μαύρα μάτια του, τις μακριές του βλεφαρίδες και ένα ακαταμάχητο χαμόγελο το οποίο έκανε το στόμα του να ανασηκώνεται από τη μία άκρη. Κι αυτός ο τρόπος του να σε κοιτά κάτω από το γείσο του καπέλου του μπιέζ μπολ που φορούσε, ήταν πραγματικά πολύ σέξι. Όμως για κάποιους μήνες είχε σχέση με ένα κορίτσι, μια ξανθιά κουκλίτσα. Όταν χώρισε με εκείνη, δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται για καμία άλλη, σαν να προτιμούσε να έχει το κεφάλι του ήσυχο ή απλώς να τριγυρνά με τους φίλους του. Είχε και τη φήμη του σκληρού,

κάτι που τον έκανε ακόμη πιο ελκυστικό. Δεν τσακωνόταν χωρίς λόγο, αν όμως κάποιος προσπαθούσε να τον σπρώξει στα άκρα ή μιλούσε άσχημα για τον πατέρα του, ο οποίος μπαινόβγαινε στη φυλακή από τότε που ο Ράιαν ήταν παιδί, σίγουρα δεν θα την έβγαζε καθαρή. Όταν δεν ήταν μαζί μου, περνούσε το χρόνο του με τους φίλους του – μαστόρευαν τα αυτοκίνητά τους, ψάρευαν, έκαναν μότο κρος ή κόντρες με τα αμάξια.

Δεν υπήρχαν άλλωστε και πολλά άλλα για να κάνει κάποιος. Το Κάμπελ Ρίβερ είναι μια μικρή παραλιακή πόλη στο βόρειο μέρος του νησιού, με πληθυσμό ποιος-νοιάζεται-πόσο. Εγώ μεγάλωσα εκεί, όμως η οικογένεια του Ράιαν είχε μετακομίσει σε αυτό το μέρος μόλις πριν από δύο χρόνια, από τα βόρεια. Όλοι στο Κάμπελ Ρίβερ εργαζόνταν ή ως ξυλουργοί για το εργοστάσιο χαρτοπολτού ή στα ορυχεία ή σε κάποιο αλιευτικό σκάφος. Ο Ράιαν εργαζόταν με μερική απασχόληση σε κάποιο υπαίθριο κατάστημα. Πήγαινα εκεί μερικές φορές, κι έκανα πως κοιτώ τάχα τα εμπορεύματα, ενώ στην πραγματικότητα προσπαθούσα να τον κάνω να με κοιτάξει. Όμως εκείνος ήταν πάντοτε απασχολημένος με το να εξυπηρετεί κάποιον πελάτη, κι έτσι εγκατέλειψα τις προσπάθειες.

Μια νύχτα εκείνο το καλοκαίρι, ήμουν στο σκυρωρυχείο μαζί με κάποιους φίλους. Καπνίζαμε χόρτο και κουβεντιάζαμε, όταν ξαφνικά κατέφτασε ο Ράιαν και μου έπιασε τη συζήτηση, ρωτώντας με πώς πήγαινε το καλοκαίρι μου. Προσπάθησα να το παίξω ανέμελη, σαν να μη με ένοιαζε ιδιαίτερα, όμως η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. Μου είπε: «Θέλεις να πάμε μια βόλτα με το αμάξι;» Ορμήσαμε στους λόφους του χαλικιού πετώντας πίσω μας λάσπη, με τη μηχανή στην ίδια ένταση με τη μουσική – AC/DC, *Back in Black*. Γελούσα, νιώθοντας ζωντανή και σε έξαψη. Μου είπε: «Είσαι πολύ εντάξει κορίτσι». Αργότερα, πίναμε Σάουθερν Κόμφορτ μαζί με τους άλλους γύρω από τη φωτιά, κι ένιωθα το χέρι του ζεστό πίσω από την

πλάτη μου καθώς μιλούσαμε για τις οικογένειές μας, για τους αδιάκοπους τσακωμούς μου με τη μητέρα μου και για τα προβλήματα που αντιμετώπιζε εκείνος με τον πατέρα του. Κι από τότε ήμασταν μαζί.

Πήρα μια ρουφηξιά από τον καπνό. Ο Ράιαν με παρακολουθούσε χαρίζοντάς μου το τεμπέλικο χαμόγελό του καθώς έγερνε στο ημιφορητό του, με το ένα του μάτι μισόκλειστο και τα μαλλιά του να πετάγονται κάτω από το καπέλο του μπέιζμπολ. Οι φίλοι του είχαν αποτραβηχτεί. Ήταν η πρώτη εβδομάδα του Ιανουαρίου και το κρύο ήταν τσουχτερό, όμως εκείνος δεν φορούσε πανωφόρι, δεν φορούσε παρά ένα χοντρό καφετί πουλόβερ που έκανε τα μάτια του να μοιάζουν σαν σκούρα σοκολάτα. Έχωσε τα δάχτυλά του στις μπροστινές τσέπες του τζιν μου και με τράβηξε τόσο κοντά του ώστε έγειρα επάνω του. Ο Ράιαν δεν γυμναζόταν πολύ, αλλά έκανε πολλές χειρωνακτικές εργασίες κι έτσι είχε σφιχτό κορμί και επίπεδο στομάχι. Ήταν ήδη πάνω από ένα ογδόντα, κι έπρεπε να σηκώνομαι στις μύτες των ποδιών μου για να τον φιλήσω. Μείναμε για λίγο έτσι να φιλιόμαστε, με την καυτή, πικρή γεύση του καπνού να μας γαργαλά τις γλώσσες και το αξύριστο πιγούνι του να γδέρνει το δέρμα μου. Όταν σταματήσαμε να φιλιόμαστε έκρυψα το πρόσωπό μου στο ζεστό λαιμό του, εισπνέοντας τη μυρωδιά του και νιώθοντας σε όλο μου το κορμί να πονώ από τη λαχτάρα να 'μαστε οι δυο μας μόνο στον κόσμο, για πάντα, έτσι όπως ήμασταν τη στιγμή εκείνη.

«Μπορείς να φύγεις απόψε το βράδυ από το σπίτι σου;» μου ψιθύρισε στο αυτί.

Χαμογέλασα με τα χείλη μου κολλημένα στο δέρμα του. «Ίσως».

Παρόλο που είχα ήδη συμπληρώσει τα δεκαοχτώ από τα τέλη Δεκεμβρίου, εξακολουθούσα να μην μπορώ να λείψω βράδυ από το σπίτι τις καθημερινές. Τα Σαββατοκύριακα, οι

γονείς μου ήταν κάπως πιο χαλαροί – έπρεπε απλώς να τους τηλεφωνώ όταν έφτανα στον προορισμό μου, να τους ενημερώνω πως είμαι καλά, και να μη μένω ολόκληρο το βράδυ έξω, εκτός αν κοιμόμουν στο σπίτι κάποιας φίλης μου. Όμως η μητέρα μου δεν ανεχόταν να καθυστερώ ούτε ένα λεπτό από την ώρα που είχαμε πει. Προσπαθούσα να περνάω όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο με τον Ράιαν, να πηγαίνω μαζί του βόλτες, να φιλιόμαστε στο αμάξι του ή στο υπόγειο του σπιτιού του, οπουδήποτε μπορούσαμε να είμαστε μόνοι μας. Κάναμε έρωτα αφού πρώτα βγαίναμε ραντεβού επί δύο μήνες – κι ήταν το πρώτο αγόρι που γνώρισα. Ο πατέρας του βρισκόταν στο μπαρ και η μητέρα του, που ήταν νοσοκόμα, είχε νυχτερινή βάρδια στο νοσοκομείο. Καπνίσαμε ένα τσιγαριλάκι κι έπειτα ξαπλώσαμε μαζί στο κρεβάτι του, με τη μουσική των Νιρβάνα να ακούγεται στο βάθος και το γλυκό άρωμα ενός κεριού να αναμειγνύεται με τη μυρωδιά του χόρτου. Ήμουν αναστατωμένη, το κεφάλι μου στριφογυρνούσε από τη ζάλη, το κορμί μου τριβόταν επάνω στο δικό του και το στήθος του ακουμπούσε γυμνό επάνω στο δικό μου. Βγάλαμε και τα υπόλοιπα ρούχα μας, ντροπαλοί ακόμη και κρυμμένοι κάτω από τις κουβέρτες.

«Θέλεις να σταματήσω;» με ρώτησε.

«Όχι», του απάντησα και κοίταξα με δέος το πρόσωπό του, ενώ αναρωτιόμουν πώς ήταν δυνατόν ένα αγόρι να είναι τόσο γοητευτικό – ο τρόπος που μιλούσε, η φωνή του, τα απαλά του χείλη, τα σκούρα μάτια του, όλα επάνω του ήταν τόσο ελκυστικά. Και ένιωθα κι εγώ όμορφη και γοητευτική, μια αληθινή γυναίκα πια, όσο εκείνος με κοιτούσε σαν να μην μπορούσε να πιστέψει πως βρισκόμουν εκεί, στο κρεβάτι του. Ήμουν νευρική, αμήχανη, κι έπειτα απλώς το σώμα μου έδρασε μόνο του, σπρώχνοντας και τραβώντας και αγκαλιάζοντάς τον σφιχτά. Βόγκηξε με τα χείλη του πάνω στα δικά μου κι εγώ κράτησα την ανάσα μου για να αντέξω τον πόνο. Τα βλέμματά μας

συναντήθηκαν. Τον ένιωθα να κινείται μέσα μου κι ήξερα πως ήταν το μοναδικό αγόρι με το οποίο ήθελα να είμαι, με το οποίο θα το έκανα ποτέ αυτό.

Ύστερα ήταν γλυκός μαζί μου, με ρώτησε αν ήμουν καλά και μου έφερε μια πετσέτα και ένα ποτήρι κρασί. Αγκαλιαστήκαμε τρυφερά, κι ακούμπησα το κεφάλι μου στο στήθος του. Διέτρεξα τα πλευρά του με τα χέρια μου, είδα στο φως του κεριού τη λάμψη από τον ιδρώτα του και φίλησα την ουλή που του είχε κάνει κάποτε ο πατέρας του σπρώχνοντάς τον έξω από ένα αμάξι. Τότε εκείνος μου είπε ντροπαλά: «Σ' αγαπώ, Τόνι».

Άκουσα γέλια και κοίταξα στα αριστερά μου. Ήταν η Σόνα ΜακΚίνεϊ μαζί με τα κορίτσια της παρέας της, που κάθονταν στην ανοιγμένη πόρτα της καρότσας στο ημιφορτηγό κάποιου αγοριού. Το σιχαινόμουν να τις πετυχαίνω εκεί πέρα. Η Κιμ, η Ρέιτσελ και η Κάθι δεν ήταν εξίσου κακές με τη Σόνα, όλες μαζί όμως ήταν πραγματικά απαίσιες, του στιλ: δεν-δίνω-δεκάρα-για-κανέναν-και-ειδικά-για-σένα. Η Σόνα ήταν δημοφιλής και όμορφη, με τα μακριά πυρόξανθα μαλλιά της και τα μεγάλα μπλε μάτια της, έκανε πολλά αθλήματα και είχε ένα πολύ γυμνασμένο κορμί.

Έδειχνε πάντοτε να έχει τα πιο μοντέρνα ρούχα και ήταν το πρώτο παιδί στην τάξη μας που απέκτησε ένα αξιοπρεπές αυτοκίνητο, ένα λευκό Σπριντ που της αγόρασε ο πατέρας της. Απέπνεε ολόκληρη αυτοπεποίθηση κι είχε ένα ύφος λες και τίποτα ή κανείς δεν μπορούσε ποτέ να την τρομοκρατήσει. Ήταν και έξυπνη επίσης, έπαιρνε πραγματικά καλούς βαθμούς, όμως κορόιδευε τους δασκάλους πίσω από την πλάτη τους κι έτσι τα άλλα παιδιά δεν τη θεωρούσαν σπασίικλα.

Τα περισσότερα από τα κορίτσια της τάξης μας ή τη φοβούνταν ή ήθελαν σαν τρελές να γίνουν φίλες της, που νομίζω ότι

τελικά δεν διέφερε και πολύ από το πρώτο. Η Ρέιτσελ Μπανκς ήταν το πρωτοπαλικάρο της. Η Ρέιτσελ ήταν παχουλή όταν ήμαστε παιδιά, και την κορόιδευαν αρκετά γι' αυτό, ακόμη και όταν, αργότερα στο Γυμνάσιο, έχασε βάρος. Έλειπα όμως άρχισε να κυκλοφορεί με τη Σόνα και όλοι σταμάτησαν να την πειράζουν. Εξακολουθούσε να έχει καμπύλες. Τα μαλλιά της ήταν καστανά, ίσια και πυκνά, και φορούσε πάντοτε φορέματα τύπου μπέιμπι ντολ, με καλτσόν από κάτω, ή κοντές φούστες και κάλτσες που της έφταναν ως τα γόνατα.

Η Κιμ Γκούντερσον έκανε μπαλέτο και ήταν μικρόσωμη, περίπου στο δικό μου ύψος. Φορούσε πολλά μαύρα ρούχα, κολάν με υπερβολικά φαρδιές μπλούζες από πάνω και καταπληκτικές μπότες, και ήταν μεγάλη γλωσσοκοπάνα. Είχα ακούσει φήμες πως ήταν λεσβία, όμως κανείς δεν μπορούσε να το πει με βεβαιότητα. Η Κάθι Σέφερ ήταν σχεδόν το ίδιο όμορφη με τη Σόνα, με μακριά πολύ ανοιχτά ξανθά μαλλιά, ανοιχτά πράσινα μάτια και πλούσιο στήθος. Η Κάθι ήταν τρελή και αστεία, και πάντοτε έκανε σαματά στα πάρτι. Επίσης κάπνιζε, και αυτός ήταν κι ο λόγος που τα κορίτσια έρχονταν εκεί πίσω.

Τις ήξερα όλες τους από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου. Κάποτε ήμαστε και φίλες με τη Σόνα. Όταν ήμαστε δώδεκα ή δεκατριών ετών, της άρεσε να παίζουμε ένα παιχνίδι, που ήταν να τηλεφωνούμε σε ένα κορίτσι και να το καλούμε να έρθει στο σπίτι της, κι έλειπα να την ξαναπαίρνουμε στο τηλέφωνο δύο ώρες πριν από το ραντεβού και να της λέμε πως δεν θέλαμε πια να έρθει – κάποιες φορές μάλιστα απλώς φεύγαμε λίγο πριν έρθει το κορίτσι. Η Σόνα ήταν επίσης πολύ καλή στο να μιμείται τις φωνές των άλλων – τηλεφωνούσε σε αγόρια και τους έλεγε πως ήταν ερωτευμένη μαζί τους, μιμούμενη τη φωνή ενός άλλου κοριτσιού.

Όταν είπα στη Σόνα πως δεν ήθελα πια να παίζω αυτά τα παιχνίδια, έπαψε να μου μιλά για μια εβδομάδα. Ένιωθα μόνη

κι έρημη, ειδικά όταν εκείνη και οι φίλες της με προσπερνούσαν στο διάδρομο σαν να μην υπήρχα πια, ψιθυρίζοντας μεταξύ τους και γυρνώντας τα μάτια τους προς τα πάνω. Κάθε μέρα γυρνούσα κλαίγοντας στο σπίτι μου. Τελικά, μια μέρα, η Σόνα ήρθε σπίτι μου μετά από το σχολείο και μου είπε ότι της είχα λείψει. Ένωσα τόσο ανακουφισμένη που ξέχασα ακόμη και ποιος ήταν ο λόγος για τον οποίο ξεκίνησε ο τσακωμός μας, ξέχασα ότι δεν μου άρεσε ο τρόπος με τον οποίο φερόταν στους ανθρώπους.

Η Σόνα ήταν κόρη αστυνομικού, του Φρανκ ΜακΚίνεϊ. Όλοι τον γνώριζαν. Προπονούσε τις ομάδες του μπέιζ μπολ και του χόκεϊ και γενικά ασχολιόταν με τέτοιου είδους πράγματα. Ο ΜακΚίνεϊ, όπως τον φώναζαν οι περισσότεροι, έλειπε πολύ από το σπίτι όταν η Σόνα ήταν παιδί – συνήθως βρισκόταν στο τμήμα. Η μητέρα της Σόνα είχε σκοτωθεί σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα όταν εκείνη ήταν πέντε χρονών, και την πρόσεχε η γιαγιά της, όμως ούτε κι εκείνη ήταν πολύ στο πλευρό της. Στα πάρτι γενεθλίων, μας έβγαζε πατατάκια και χοτ ντογκ, μας έβαζε και μια ταινία και μετά εξαφανιζόταν για ώρες στο άλλο δωμάτιο. Ο Φρανκ ΜακΚίνεϊ και η γυναίκα του απέκτησαν τη Σόνα όταν ήταν γύρω στα δεκαοχτώ τους. Αυτός ήταν μεγαλόσωμος αλλά όχι παχύς, μόνο ψηλός και μυώδης, και βάνιζε πάντοτε κάπως κορδωμένος, με αέρα αυτοπεποίθησης. Είχε ένα μουστάκι σαν του Τομ Σέλεκ, βαθιά φωνή, φορούσε γυαλιά ηλίου και μασούσε νευρικά την τσιχλα του. Μπορούσες να καταλάβεις πως ήταν αστυνομικός ακόμη και όταν δεν φορούσε στολή, από τον κοφτό τρόπο με τον οποίο μιλούσε, χρησιμοποιώντας μικρές λέξεις και ακρώνυμα. Και μπορούσες επίσης να καταλάβεις πως η δουλειά του ήταν πολύ σημαντική για κείνον –έστελνε τις στολές του έξω για στεγνό καθάρισμα, είχε τα παπούτσια του καλογυαλισμένα και το περιπολικό του πάντοτε καθαρό.

Μερικές φορές, είχα την αίσθηση πως πρέπει να ένιωθε μοναξιά – περνούσε πολλές ώρες ολομόναχος, διαβάζοντας ένα βιβλίο στην κουζίνα ή παρακολουθώντας τις ειδήσεις στην τηλεόραση. Δεν νομίζω πως έβγαινε και πολύ με γυναίκες, και τις λιγοστές φορές που είχε κάποια φίλη η σχέση τους δεν διαρκούσε πολύ. Όλες μας νιώθαμε άσχημα που η Σόνα δεν είχε μητέρα και ξέραμε ότι τη στενοχωρούσε κι εκείνη αυτό, από τον τρόπο που μιλούσε στις δικές μας μητέρες όταν ερχόταν στα σπίτια μας, ευγενικά και γλυκά, και προσφερόταν να βοηθήσει στο μάζεμα του τραπεζιού μετά από το δείπνο, σαν να ήθελε να κερδίσει τη συμπάθειά τους.

Όταν ήμαστε παιδιά, τα περισσότερα από εμάς φοβούνταν λίγο τον ΜακΚίνεϊ, εγώ όμως όχι. Απλώς τον λυπόμουν, αν και ποτέ μου δεν κατάλαβα για ποιον ακριβώς λόγο. Όποτε τον σκεφτόμουν, πάντοτε η ίδια εικόνα ερχόταν αμέσως στο μυαλό μου, να είναι καθισμένος για ώρες στην κουζίνα, με μια εφημερίδα ή ένα βιβλίο μπροστά του, ένα φλιτζάνι καφέ, και έναν ιδιαίτερο τρόπο να κοιτά έξω από το παράθυρο λες κι ευχόταν να μπορούσε εκείνη τη στιγμή να είναι έξω, περιπολία με το αυτοκίνητό του. Λες και ευχόταν να μπορούσε να είναι οπουδήποτε αλλού εκτός από εκείνο το σπίτι.

Όταν πήγαμε στο Γυμνάσιο, άρχισε να με κουράζει ο τρόπος με τον οποίο η Σόνα προσπαθούσε συνεχώς να μας κάνει να τσακωθούμε μεταξύ μας, λέγοντας στη μία πως η άλλη είχε πει κάτι εις βάρος της, εξαιρώντας κάποια απ' όλες από μια πρόσκληση στο σπίτι της, ή κάνοντας σχόλια για τα ρούχα και τα μαλλιά μας και προσθέτοντας έπειτα, «Απλώς αστειευόμουν!» Την επομένη ημέρα θα σου έλεγε πως ήσουν η καλύτερη φίλη της και θα σου έδινε ένα από τα αγαπημένα της ρούχα ή ένα CD που είχε μόνη της ετοιμάσει ειδικά για εσένα, και που θα έκανε

τις άλλες να ζηλέψουν. Κάθε εβδομάδα υπήρχε ένα θέμα και πάντοτε κάποια κατέληγε στενοχωρημένη. Είχα επίσης αρχίσει να κουράζομαι από το γεγονός πως δεν μπορούσα να φοράω τα ρούχα που μου άρεσαν εμένα – τζιν και τι-σερτ, όχι τις φουστίτσες και τις μπλούζες που η Σόνα είχε αποφασίσει πως θα ήταν οι στολές μας.

Όταν ήμαστε στην Πρώτη Λυκείου, ανέφερα κάποια στιγμή στη Σόνα πως μου άρεσε ένα αγόρι που ονομαζόταν Τζέισον Λιρόι. Μου είπε πως θα βοηθούσε. Οργάνωσε ένα πάρτι γενεθλίων στο σπίτι της και κάλεσε και μερικά αγόρια. Ο πατέρας της είχε βάρδια και η γιαγιά της, η οποία υποτίθεται πως έπρεπε να μας προσέχει, εξαφανίστηκε στο δωμάτιο όπου είχαν την τηλεόραση με ένα ποτό στο χέρι της και ένα αδιάφορο «Καλή διασκέδαση, παιδιά». Πριν από το πάρτι, η Σόνα μου είπε πως είχε ακούσει τον Τζέισον να λέει ότι του άρεσα αλλά ότι εκείνος ήθελε «πραγματικές γυναίκες». Μου είπε πως αν τον ήθελα θα έπρεπε να του κάνω στοματικό έρωτα και πως αν δεν το έκανα θα ήμουν δειλή – όλα τα άλλα κορίτσια το είχαν ήδη κάνει. Στο πάρτι ήμουν νευρική, όμως ο Τζέισον μου χαμογελούσε διαρκώς και τελικά μου ζήτησε να πάμε σε ένα από τα υπνοδωμάτια. Αφού φιληθήκαμε για λίγο, υπαινίχτηκε πως ήθελε να τον πάρω στο στόμα μου. Όταν εγώ δειλίασα, μου είπε πως η Σόνα του είχε υποσχεθεί πως θα το κάνω και πως γι' αυτό και μόνο είχε έρθει στο πάρτι με τους φίλους του. Αν δεν το έκανα, τότε θα έλεγε σε όλους πως είχε κάνει τρίο μ' εμένα και τη Σόνα.

Έπειτα από το πάρτι, όταν είπα στη Σόνα τι μου είχε πει ο Τζέισον και της φανέρωσα τι με είχε αναγκάσει να κάνω, έδειξε να γίνεται έξαλλη. Τηλεφώνησε στον Τζέισον και του είπε πως αν έλεγε σε οποιονδήποτε τι συνέβη, εκείνη θα διέδιδε σε όλο το σχολείο πως είχε μικρό πέος. Ο Τζέισον δεν μας ξαναενόχλησε ποτέ, όμως αργότερα το ίδιο βράδυ η Σόνα άρχισε να χαζογελά και ομολόγησε πως ούτε εκείνη ούτε τα άλλα

κορίτσια είχαν κάνει ποτέ τους στοματικό έρωτα σε κάποιον – εγώ ήμουν η πρώτη.

Ήμουν πραγματικά έξαλλη που τα ψέματα της Σόνα με είχαν παρασύρει, προσπάθησα όμως να το αφήσω να περάσει έτσι, επειδή με είχε υποστηρίξει μετά. Κι ένα μέρος του εαυτού μου σχεδόν απολάμβανε τον καινούριο μου ρόλο ως του πιο προχωρημένου σεξουαλικά μέλους της ομάδας. Ένα μήνα αργότερα, όμως, η Σόνα ερωτεύτηκε τον Μπρόντι, ένα αγόρι από το μάθημα ξυλογλυπτικής. Εκείνος κι εγώ μέναμε συχνά ως αργά μαζί στην τάξη, καθώς ήμασταν στην ίδια ομάδα εργασίας, και μια μέρα μπήκε μέσα η Σόνα ακριβώς τη στιγμή που οι δυο μας γελούσαμε για κάτι. Δεν είχα κάτι με τον Μπρόντι, όχι κάτι ερωτικό δηλαδή, αλλά δεν είχε καμία σημασία. Μετά το σχολείο, τα κορίτσια μου συμπεριφέρονταν σαν να μην υπήρχα. Ρώτησα λοιπόν τη Σόνα ποιο ήταν το πρόβλημα.

«Φλέρταρες με τον Μπρόντι».

«Δεν φλέρταρα. Δεν τον βρίσκω καν ελκυστικό».

«Είναι αφάνταστα ελκυστικός – και εσύ τον κυνηγάς εδώ και εβδομάδες».

Στέκονταν όλες τους εκεί και με αγριοκοίταζαν.

Ήξερα τι ήταν αυτό που ήθελε. Έπρεπε να απολογηθώ, κι έπειτα εκείνες θα με αγνοούσαν για ένα διάστημα μέχρι να αποφασίσουν να με συγχωρήσουν. Όμως εγώ είχα πια αηδιάσει με τη Σόνα, με τα παιχνίδια εξουσίας της και με όλα αυτά. Είχα βαρεθεί.

«Χέσε μας, Σόνα. Πίστεψε ό,τι θέλεις, όμως δεν φταίω εγώ αν ο Μπρόντι δεν σε θέλει. Δεν σε βρίσκει καν ελκυστική, ξέρεις». Μόλις της τα είπα αυτά, απομακρύνθηκα. Πίσω μου, την άκουσα να ξεφυσά και έπειτα έφτασαν στα αυτιά μου θυμωμένοι ψίθυροι.

Ήξερα πως θα με εκδικιόταν, δεν είχα όμως συνειδητοποιήσει με πόσο σκληρό τρόπο θα το έκανε. Μέχρι που πήγα στο

σχολείο την επόμενη ημέρα. Όπως αποδείχτηκε, η Σόνα είχε περάσει το προηγούμενο απόγευμα διαδίδοντας τη φήμη πως είχα γεννηθεί με πέος – και πως είχα προσπαθήσει να της ριχτώ. Έλεγε επίσης στον καθένα που συναντούσε οτιδήποτε αρνητικό είχα πει ποτέ γι' αυτόν – τις περισσότερες φορές πράγματα που τα είχε πει εκείνη η ίδια κι εγώ είχα απλώς συμφωνήσει. Όταν ολοκλήρωσε την εκδίκησή της, εγώ δεν είχα πια φίλους για πολλούς μήνες και έπρεπε συνεχώς να υπομένω βλέμματα και ψιθύρους πίσω από την πλάτη μου. Ντρεπόμουν τόσο πολύ για την καινούρια μου άθλια κατάσταση ώστε δεν είπα τίποτα στην οικογένειά μου, ούτε καν όταν η μητέρα μου άρχισε να με ρωτά επίμονα για ποιο λόγο είχαν πάψει να έρχονται οι φίλες μου. Η Νικόλ, που ήταν μικρότερη από εμένα αλλά φοιτούσε στο ίδιο σχολείο, ήξερε πως κάτι είχε συμβεί και με ρώτησε, όμως δεν είπα ούτε σε εκείνη. Η αδελφή μου ήταν το μοναδικό άτομο στο σχολείο που εξακολουθούσε να μου μιλά, και αν δεν υπήρχε εκείνη θα είχα νιώσει ακόμη πιο μόνη.

Τελικά, μια μέρα, μετά το μάθημα γυμναστικής, κατέβασα το σορτς μου στα αποδυτήρια των κοριτσιών και είπα σε όλες να ρίξουν μια ματιά. Ένα από τα άλλα κορίτσια, η Έιμι, βρήκε την κίνησή μου εξαιρετικά αστεία και έξυπνη. Ήταν συμπαθητικό κορίτσι, ντυνόταν με αγορίστικο στιλ όπως κι εγώ – από τότε που η Σόνα με είχε απορρίψει φορούσα πια μόνο τα ρούχα που ήθελα, παντελόνι παραλλαγής και στενό μαύρο μακό από επάνω ή στρατιωτικές μπότες, ξεβαμμένο τζιν κι ένα από τα πουκάμισα που έβαζε ο πατέρας μου όταν δούλευε. Την επόμενη ημέρα, την ώρα του μεσημεριανού γεύματος, η Έιμι ακούμπησε το δίσκο της δίπλα στο δικό μου και μου είπε: «Πάντοτε συμπαθούσα τα κορίτσια που... έχουν γεννηθεί άντρες». Από τότε γίναμε φίλες – όμως εγώ δυσκολευόμουν πια να εμπιστευτώ κορίτσι έπειτα από τον τρόπο που μου είχε συμπεριφερθεί η Σόνα· αισθανόμουν περισσότερο άνετα με τα αγόρια.

Μετά από αυτό, η Σόνα έστρεψε αλλού την προσοχή της, έπιασε φίλιες με την Κάθι, την Κιμ και τη Ρέιτσελ –οι οποίες ξαφνικά ανέβηκαν στην κοινωνική κλίμακα– και δεν με ξανα-ενόχλησε για χρόνια. Μερικές φορές ήταν ως και φιλική μαζί μου, με χαιρετούσε ή μου χαμογελούσε όταν περνούσε δίπλα μου. Τότε όμως άρχισα να βγαίνω με τον Ράιαν. Αργότερα ανακάλυψα πως η Σόνα πήγαινε κάθε Σαββατοκύριακο στο σκυρωρυχείο ελπίζοντας να βρεθεί μαζί του. Την είχε πάει σπίτι της μια φορά που ήταν πολύ μεθυσμένη, αλλά δεν συνέβη τίποτε μεταξύ τους, παρόλο που εκείνη προσπάθησε. Κι έπειτα, από το επόμενο Σαββατοκύριακο ο Ράιαν συνδέθηκε μαζί μου. Από τότε με μίσησε, ακόμη περισσότερο και από τότε που την πρόσβαλα σχετικά με τον Μπρόντι.

Τον Φρανκ ΜακΚίνεϊ δεν τον συνάντησα παρά δύο φορές μόνο από τότε που τελείωσε η φιλία μου με τη Σόνα. Ένα βράδυ που μας έπιασε να πίνουμε με τον Ράιαν στη λίμνη μας έπρηξε, αλλά τελικά απλώς μας άδειασε το μπουκάλι και μας είπε μετά να πάμε σπίτια μας. Το ίδιο καλοκαίρι έπιασε επίσης τον Ράιαν να κλέβει βενζίνη με το σωληνάκι από ένα αμάξι. Ο ΜακΚίνεϊ δεν έγραψε αναφορά, πήγε μόνο τον Ράιαν στο κρατητήριο, τον κατσάδιασε, του είπε να σωφρονιστεί και τον προειδοποίησε πως θα είχε στο εξής το βλέμμα του επάνω του. Και ξέραμε και οι δύο ότι το εννοούσε.

Είμαι απόλυτα σίγουρη πως ο ΜακΚίνεϊ δεν γνώριζε πώς περνούσε η Σόνα τον ελεύθερο χρόνο της μετά το θάνατο της γιαγιάς της. Μάλλον θα νόμιζε πως καθόταν στο σπίτι και μελετούσε. Και πρέπει να μελετούσε, τουλάχιστον όσο χρειαζόταν για να διατηρεί καλούς τους βαθμούς της, αν και η αλήθεια είναι πως δεν της χρειαζόταν να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια γι' αυτό – γεγονός το οποίο με εκνεύριζε αφάνταστα. Κυρίως όμως τριγυρνούσε έξω με τις φίλες της ή πήγαινε σε πάρτι.

Τώρα τα κορίτσια με παρακολουθούσαν όλα τους από εκεί που κάθονταν στην πόρτα της καρότσας, ψιθυρίζοντας η μία στην άλλη και χαζογελώντας.

Στριμώχτηκα πιο κοντά στον Ράιαν και του τράβηξα το κεφάλι προς τα κάτω για ένα ακόμη παθιασμένο φιλή. Δόθηκα πραγματικά σ' αυτό που έκανα, τυλίγοντας σφιχτά γύρω του τα χέρια μου, απολαμβάνοντας το ότι τα δικά του χέρια αγκάλιαζαν τους γοφούς μου και χαμογελώντας καθώς με φιλούσε στη σκέψη ότι η Σόνα μας έβλεπε.

Όταν σήκωσα πάλι το βλέμμα μου, η Σόνα και τα άλλα κορίτσια είχαν φύγει.

Την επόμενη ημέρα μετά το σχολείο ήμουν στο πάρκιγκ και περίμενα τον Ράιαν καπνίζοντας δίπλα στο αμάξι του, όταν ένα αυτοκίνητο σταμάτησε τόσο κοντά μου που λίγο έλειψε να με χτυπήσει. Ήταν η Σόνα, με το λευκό της Σπριντ.

«Γεια σου, μαλακισμένη», μου είπε τη στιγμή που έβγαине. Η Κάθι και η Κιμ βγήκαν συγχρόνως από το πίσω κάθισμα και η Ρέιτσελ από τη θέση του συνοδηγού. Οι τέσσερις τους με περικύκλωσαν.

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου;» τη ρώτησα.

«Εσύ είσαι το πρόβλημά μου», μου αποκρίθηκε η Σόνα. Τα κορίτσια γέλασαν. Τις κοίταξα. Η Ρέιτσελ με κοιτούσε με κακία και η Κάθι είχε ένα από εκείνα τα ανόητα πλατιά χαμόγελά της. Υπέροχα. Τίποτα καλύτερο από το να σε περιπαίζουν κάτι τέτοιες ψούλες.

«Δεν σου έκανα τίποτε», της είπα. «Δεν φταίω εγώ που του Ράιαν δεν του αρέσουν οι κοκαλιάρες».

Ήρθε ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό μου, έτσι που μπορούσα να μυρίσω το άρωμά της, κάτι φρουτώδες, σαν μανταρίνι.

«Καλύτερα να προσέχεις τα λόγια σου».

«Διαφορετικά, τι θα κάνεις;» της είπα.

Τέντωσε το χέρι της και μου έδωσε μια σπρωξιά. Παραπάτησα κι έπεσα πάνω στο αμάξι.

Πέταξα το τοιγάρο μου και την έσπρωξα άγρια προς τα πίσω. Και βρεθήκαμε στο λεπτό να παλεύουμε, με γροθιές και μαλλιοτραβήγματα. Άκουγα τις φωνές των άλλων παιδιών που κατέφταναν τρέχοντας, παροτρύνοντάς μας να συνεχίσουμε. Οι φίλες της φώναζαν: «Άρχισέ την στις κλοτσιές, Σόνα!» Η Σόνα ήταν ψηλότερη από μένα και είχε το πάνω χέρι, όμως κατόρθωσα να απελευθερωθώ και ήμουν έτοιμη να της δώσω μια γροθιά στο πρόσωπο. Τότε ένιωσα ένα μπράτσο να τυλίγεται γύρω από τη μέση μου και να με σηκώνει ψηλά.

«Κόφ' το», άκουσα στο αυτί μου τη φωνή του Ράιαν.

Εξακολουθούσα να φτύνω και να ξεφυσώ, και να σπρώχνω τα μαλλιά μου από το πρόσωπό μου ενώ εκείνος με έστηνε ξανά στα πόδια μου. Ένα άλλο αγόρι τραβούσε τώρα τη Σόνα πιο πέρα. Οι φίλες της μου φώναζαν προσβλητικά λόγια. Ο Ράιαν με έσπρωξε απότομα μέσα στο αμάξι του πετώντας τη σχολική μου τσάντα πίσω.

Έβαλε μπροστά το αμάξι και προσπάθησε να κάνει μανούβρα για να φύγει. Η Σόνα στεκόταν ακόμη δίπλα στο αυτοκίνητό της.

«Γιατί δεν αφήνεις την Τόνι να τελειώνει μόνη της τους καβγάδες της;» του φώναξε.

Της φώναξε κι εκείνος από το παράθυρο: «Πάψε, Σόνα».

Του σήκωσε το μεσαίο της δάχτυλο.

Πήγαμε στο σπίτι του Ράιαν. Η μητέρα του είχε νυχτερινή βάρδια και ο πατέρας του, ο Γκάρι όπως μου είχε πει να τον φωνάζω, καθόταν με θολό βλέμμα μπροστά στην τηλεόραση.

Σήκωσε τα μάτια και μας κοίταξε την ώρα που μπαίναμε. «Δώσε μου άλλη μια μπίρα, Ράιαν».

Ο Ράιαν του έδωσε και του είπε: «Εμείς θα πάμε στο δωμάτιό μου».

Ο πατέρας του έκλεισε το μάτι. «Να περάσετε καλά».

Αυτό με έκανε να τα χάσω, όμως ήταν καλό να μη μας ενοχλούν. Όχι βέβαια ότι ο πατέρας του Ράιαν δεν του έκανε γενικά δύσκολη τη ζωή. Τις περισσότερες φορές που τον έπιαναν ήταν για καβγάδες σε μπαρ ή για κλοπές όταν ήταν μεθυσμένος. Ο Ράιαν έλεγε πως ο πατέρας του είχε ουίσκι αντί για μυαλό στο κεφάλι του. Όταν ήταν πραγματικά μεθυσμένος, γινόταν πολύ σκληρός με τον Ράιαν. Μερικές φορές τον προηγούμενο χρόνο είχαν φτάσει στο σημείο να πιαστούν και στα χέρια – τώρα που ο Ράιαν ήταν ψηλότερος και πιο γεροδεμένος, ο πατέρας του έδινε την εντύπωση πως ήθελε να του επιτίθεται ακόμη περισσότερο, λες και προσπαθούσε να αποδείξει πως εξακολουθούσε να είναι εκείνος ο άντρας του σπιτιού. Ο Γκάρι εργαζόταν ως υλοτόμος, που ήταν μια εποχιακή δουλειά, όμως ο Ράιαν έκανε όλες τις αγγαρείες μέσα στο σπίτι και βοηθούσε τη μητέρα του και στις εξωτερικές δουλειές. Δεν ξέρω για ποιο λόγο εκείνη δεν εγκατέλειπε το σύζυγό της. Την έλεγαν Μπεθ και έδειχνε καλή γυναίκα. Δούλευε πολύ, κι όμως έβρισκε το χρόνο να νοιάζεται για τον Ράιαν, τότε στρώνοντάς του με ένα χάδι τα μαλλιά, τότε ρωτώντας τον αν είχε χορτάσει με το βραδινό του ή αν χρειαζόταν χρήματα για το σχολείο. Και μπορούσες με βεβαιότητα να καταλάβεις ότι τον αγαπούσε πολύ το γιο της, από τον τρόπο που γελούσε με τα αστεία του και τον κοιτούσε γεμάτη υπερηφάνεια.

Πήγαμε στο δωμάτιο του Ράιαν και εγώ ρίχτηκα στο κρεβάτι του ενώ εκείνος έβαζε μπροστά το κασετόφωνο.

«Δεν μπορείς να αφήνεις τη Σόνα να σε επηρεάζει τόσο πολύ», είπε.

«Εκείνη το άρχισε». Είχα διηγηθεί στον Ράιαν σε γενικές γραμμές τι είχε συμβεί, στο δρόμο μας για το σπίτι του.

«Και λοιπόν; Αγνόησέ την».

«Ναι, καλά, όπως αγνοείς κι εσύ κάποιον όταν σου κάνει δύσκολη τη ζωή;»

«Είναι διαφορετικά με τα αγόρια. Συνήθως, όταν κάποιος τις φάει, μαζεύεται. Όμως η Σόνα τη βρίσκει να σε κάνει έξαλλη, άρα όταν τρελαίνεσαι της δίνεις αυτό ακριβώς που θέλει. Αν την αγνοήσεις, τότε είναι που θα την τρελάνεις εσύ».

Σκέφτηκα αυτό που μου είπε, με το βλέμμα μου καρφωμένο στο ταβάνι. Ήταν αλήθεια πως όσο περισσότερο αντιδρούσα τόσο περισσότερο η Σόνα έδειχνε να το απολαμβάνει.

«Ίσως και να έχεις δίκιο. Ίσως να με αφήσει ήσυχη αν την αγνοήσω».

Κάθισε δίπλα μου, γύρισε το καπέλο του μπέιζμπολ που φορούσε από την άλλη με ένα πονηρό χαμόγελο και άρχισε να μου φιλά το λαιμό. Έπειτα γλίστρησε πάνω μου, πέρασε το χέρι του κάτω από την μπλούζα μου και τα τραχιά του χέρια χάιδεψαν το δέρμα μου στέλνοντας ρίγη στη σπονδυλική μου στήλη, τόσο που ένιωσα την ανάγκη να κουρνιαδώ μέσα στην αγκαλιά του. Αφέθηκα στον σκληρό ρυθμό της χέβι μέταλ, στο άγγιγμά του, στο θερμό του στόμα. Δεν θα σκεφτόμουν πια τη Σόνα, δεν θα την άφηνα να νικήσει, έλεγα μέσα μου – κι όμως, δεν μπορούσα να εμποδίσω τον εαυτό μου να νιώσει ένα σκίρτημα αμφιβολίας. Θα με άφηνε άραγε ήσυχη ποτέ;